

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 833

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 august 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
1.087. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2	443. — Decizie privind exercitarea atribuțiilor secretarului de stat al Secretariatului de Stat pentru Culte.....	13
1.088. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2	444. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Vasilica-Valentina Robu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Casei Naționale de Pensii Publice	13
1.089. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2	ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 243 din 3 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 390 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865	3-5	109. — Ordin privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 3/2022 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea platformei online de schimbare a furnizorului de energie electrică și gaze naturale și pentru contractarea furnizării de energie electrică și gaze naturale	14
Decizia nr. 266 din 17 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală	6-11	1.466. — Decizie pentru aprobarea modalității de alocare transfrontalieră a costurilor aferente proiectului de interes comun nr. 6.20.7 — „Depozit de înmagazinare subterană Bilciurești”, parte a grupului de proiecte 6.20 — Creșterea capacității de stocare în Europa de Sud-Est, inițiat de S.N.G.N. ROMGAZ — S.A. — Filiala de Înmagazinare Gaze Naturale DEPOGAZ Ploiești — S.R.L.	15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
441. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Rela-Nicoleta Ștefănescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Finanțelor	12		
442. — Decizie privind eliberarea, la cerere, a domnului Victor Opaschi din funcția de secretar de stat la Secretariatul de Stat pentru Culte	12		

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.155/2022,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Nelica-Carmina Pascal, procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași, în prezent inspector judiciar la Inspekția Judiciară — Direcția de inspecție pentru procurori, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 august 2022.
Nr. 1.087.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.156/2022,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Elena Vlăducu, procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Râmnicu Vâlcea, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 august 2022.
Nr. 1.088.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.157/2022,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Iustin Mihai, procuror cu grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Pitești, delegat în funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Tribunalul Vâlcea, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 august 2022.
Nr. 1.089.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 243

din 3 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 390 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 390 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Cătălin Dumitru, în Dosarul nr. 8.204/301/2018 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.195D/2019.

2. La apelul nominal, se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, arătând că motivarea acesteia privește o chestiune de interpretare și aplicare a legii, care nu intră în competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin **Decizia civilă nr. 94R din 9 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 8.204/301/2018, Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 390 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865.** Excepția a fost ridicată de Cătălin Dumitru într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că acestea instituie o excepție de la instituția perimării executării silite, în cazul executărilor prin poprire. Se susține, în acest sens, că obligația autorității legiuitoare este să asigure calitatea legislației, care trebuie să fie suficient de precisă și previzibilă, invocând în acest sens cele statuate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

6. Se mai susține că exceptarea prevăzută de textul de lege criticat privește exclusiv somarea debitorului în anumite situații, iar nu instituția perimării, aspect ce rezultă din mai multe reguli de interpretare a actelor juridice, respectiv art. 47 și 48 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Or, așa cum reiese din dispozițiile

art. 390 alin. 2 din Codul de procedură civilă, adverbul de legătură „de asemenea” indică neechivoc că alineatul acesta continuă dispoziția de la primul alineat și se referă la exceptarea de la somarea debitorului. În același sens, se susține că instituirea unei excepții de la perimarea executării silite ar fi trebuit să fie expusă ca ipoteză distinctă, în cuprinsul art. 389 din Codul de procedură civilă, care reglementează instituția perimării. Se mai invocă și Decizia Curții Constituționale nr. 936 din 19 decembrie 2006, din care rezultă că inclusiv judecătorul constituțional privește aceste dispoziții legale ca o excepție de la procedura de somare, iar nu de la instituția perimării, sens în care s-a pronunțat și doctrina.

7. Se mai susține că, astfel cum este redactat, textul de lege criticat nu clarifică concluzia de mai sus, consecința fiind că în jurisprudență s-au conturat opinii contrare, textul fiind lipsit astfel de cerințele de previzibilitate și predictibilitate impuse de Constituție și preluate în legislația subsecventă, ceea ce aduce atingere dreptului constituțional la un proces echitabil.

8. De asemenea, se mai susține că interpretarea conform căreia executarea silită prin poprire nu se perimează aduce atingere și principiului constituțional conform căruia toți cetățenii sunt egali în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. În acest sens, se arată că instituția executării silite reglementează aducerea la îndeplinire a unei obligații stabilite printr-un titlu executoriu, cu concursul organelor de stat competente. Executarea silită are două modalități (directă și indirectă) și mai multe forme, poprirea fiind una dintre ele. Finalitatea procedurii este unică: executarea silită a obligației în cazul în care debitorul refuză să și-o îndeplinească de bunăvoie. Plecând de la definiția menționată, rezultă că ceea ce îndreptățește creditorul să recurgă la procedura executării silite este refuzul debitorului de a se conforma de bună voie unei obligații cuprinse într-un titlu executoriu. În același timp, instituția popririi este o sancțiune care intervine atunci când creditorul, din culpa sa, lasă să treacă o anumită perioadă de timp fără să întreprindă un act de executare. Rezultă că ceea ce sancționează legiuitorul este pasivitatea creditorului, iar rațiunea acestei sancțiuni este reglarea conduitei creditorilor în sensul ca aceștia să fie diligenți și să urmărească în mod activ desfășurarea cu celeritate a procedurii de executare, tocmai pentru realizarea dezideratului urmărit de legiuitor, respectiv securitatea raporturilor juridice și cea a circuitului civil. Nu se poate considera ca obiectivă și rațională aprecierea legiuitorului ca, pornind de la premise identice ale debitorului (refuzul îndeplinirii obligației cuprinse în titlul executoriu) și confrunțați cu un comportament identic al creditorului (pasivitate), în măsura în care executarea se derulează într-o anumită formă sancțiunea perimării să intervină, iar în măsura în care se alege forma popririi sancțiunea să nu mai intervină niciodată.

9. Se mai susține că, desigur, în stabilirea de către instanță a situației de fapt, se poate ajunge la concluzia că poprirea dispusă de executor produce/a produs efecte, orice act de executare întrerupând astfel termenul de perimare. Critica

adusă textului de lege privește exclusiv acea interpretare conform căreia executarea silită prin poprire este exclusă de plano de la sancțiunea perimării, fapt ce ar scuti instanțele să stabilească dacă într-o anumită speță sancțiunea este aplicabilă.

10. **Tribunalul București — Secția a III-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, din moment ce aceasta vizează o interpretare concretă a textului de lege, eventuala interpretare neunitară dată de instanțe putând constitui obiect al unui recurs în interesul legii.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

12. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie, respectiv Decizia nr. 557 din 18 septembrie 2018.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 390 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, potrivit cărora: „*Dispozițiile art. 387 și 389 nu se aplică în cazurile când legea încuviințează executarea fără somație*”. Prevederile legale criticate fac trimitere la dispozițiile art. 387 și 389 din același act normativ, care au următorul conținut:

— Art. 387 din Codul de procedură civilă din 1865: „*În afară de cazurile în care legea prevede altfel, executarea poate începe numai după ce se va comunica debitorului o somație care va cuprinde următoarele:*

1. *denumirea și sediul organului de executare;*
2. *data emiterii somației și numărul dosarului de executare;*
3. *numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul debitorului;*
4. *arătarea titlului executoriu anexat în baza căruia urmează să se facă executarea silită;*
5. *termenul în care cel somat urmează să-și execute de bunăvoie obligația prevăzută în titlul executoriu și arătarea consecințelor nerespectării acesteia;*
6. *semnătura și ștampila organului de executare.*

Dacă în termenul arătat în somație debitorul nu-și execută de bunăvoie obligația, executorul judecătoresc va proceda de îndată la executarea silită.”;

— Art. 389 din Codul de procedură civilă din 1865: „*Dacă creditorul a lăsat să treacă 6 luni de la data îndeplinirii oricărui act de executare, fără să fi urmat alte acte de urmărire, executarea se perimă de drept și orice parte interesată poate cere desființarea ei.*

În caz de suspendare a executării, termenul de perimare curge de la încetarea suspendării.

Dacă se face o nouă cerere de executare, se va face mai întâi o nouă somație, la care nu se va mai alătura titlul ce se execută.”

16. Deși prevederile art. 390 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 nu mai sunt în vigoare, fiind abrogate prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra prevederilor legale criticate, dat fiind faptul că acestea continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecătii, astfel încât, în acord cu jurisprudența Curții (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), potrivit căreia „*sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare*”, Curtea urmează a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia susține, în esență, că este neconstituțională interpretarea dată de instanța de judecată prevederilor legale criticate, în sensul că acestea instituie o excepție de la instituția perimării executării silită, în cazul executărilor prin poprire. Se arată că este neconstituțională acea interpretare jurisprudențială conform căreia executarea silită prin poprire este exclusă de plano de la sancțiunea perimării, fapt ce ar scuti instanțele să stabilească dacă într-o anumită speță sancțiunea este aplicabilă.

19. Examinând cadrul normativ incident, Curtea reține că, potrivit art. 390 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, textul de lege criticat în prezenta cauză, dispozițiile art. 387 și 389 nu se aplică în cazurile când legea încuviințează executarea fără somație. Art. 387 instituie regula începerii executării silită numai după comunicarea, către debitor, a unei somații, iar art. 389 instituie condițiile în care executarea se perimă de drept, respectiv în cazul în care creditorul a lăsat să treacă 6 luni de la data îndeplinirii oricărui act de executare, fără să fi urmat alte acte de urmărire. Astfel, din coroborarea celor trei texte de lege antereferate, rezultă că, prin excepție de la art. 387 din cod, chiar dacă executorul a lăsat să treacă 6 luni de la data îndeplinirii oricărui act de executare, executarea nu se perimă în cazurile în care legea încuviințează executarea fără somație. Potrivit art. 454 din Codul de procedură civilă din 1865, poprirea este un astfel de caz, care se înființează fără somație, prin adresă însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată terțului poprit, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată.

20. În speța dedusă soluționării instanței judecătorești, raportând dispozițiile art. 454 la art. 390 din Codul de procedură civilă din 1865 și reținând împrejurarea că în cauză este exclusă constatarea perimării executării silită, dat fiind faptul că art. 389 din același cod nu se aplică unei proceduri de executare silită în desfășurarea căreia a fost înființată poprirea asupra conturilor debitorului, prima instanță a constatat că executarea silită prin

poprire nu se perimă, deoarece se face fără somație, nefiind aplicabile dispozițiile art. 389 din Codul de procedură civilă. Astfel, prin Sentința civilă nr. 11.466 din 22 octombrie 2018, Judecătoria Sectorului 3 București a respins contestația la executare ca neîntemeiată. Prin recursul formulat s-a susținut, în primul rând, că, așa cum rezultă din actele de executare, termenul de 6 luni, la care se referă art. 389 din cod, a fost împlinit, astfel încât perimarea executării silite a intervenit de drept, iar în al doilea rând, a susținut că dispozițiile art. 390 din Codul de procedură civilă din 1865 se referă la acele situații în care legea, în mod expres, stabilește că procedura de executare silită, ca întreg, se poate realiza fără comunicarea unei somații, iar nu la una dintre formele executării silite, respectiv executarea silită indirectă, prin poprire. În concluzie, pe fondul recursului formulat, s-a arătat că, de vreme ce prezenta procedură de executare se desfășoară conform regulilor de drept comun, iar nu în baza unei dispoziții exprese, derogatorii, textul art. 390 din Codul de procedură civilă din 1865 nu se aplică, astfel încât în speță poate fi constatată intervenirea perimării executării silite. Totodată, recurentul a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 390 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, cu motivarea că interpretarea dată textului de lege criticat, în sensul că, în cazul executării silite realizate prin poprire, nu poate interveni perimarea, este neconstituțională.

21. Curtea reține că autorul excepției este nemulțumit de modul în care instanța de judecată a soluționat contestația la executare formulată, constatând, în urma interpretării textului de lege criticat, că nu a intervenit perimarea executării silite. Așadar, autorul excepției este nemulțumit de o interpretare concretă a textului legal criticat, în speța dedusă soluționării instanței de judecată. Or, o asemenea critică nu poate fi calificată drept una de neconstituționalitate, întrucât vizează interpretarea și aplicarea legii la o situație de speță, fără ca o asemenea practică judiciară să aibă o relevanță constituțională. Prin urmare, având în vedere art. 2 alin. (2) și art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, coroborate cu art. 126 alin. (1) și art. 142 din Constituție, aspectele criticate nu intră în competența Curții Constituționale, ci a instanțelor judecătorești, astfel încât

excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 2 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 9 mai 2018, paragraful 20).

22. Potrivit jurisprudenței Curții, interpretarea dată de instanța de judecată textului de lege criticat, în vederea aplicării acestuia în cauza dedusă soluționării sale, este o problemă de interpretare și aplicare a legii, nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată. În jurisprudența sa, Curtea a stabilit că, pentru determinarea competenței sale de a exercita controlul de constituționalitate asupra unei interpretări a normei juridice, criteriul fundamental ce trebuie avut în vedere este caracterul continuu al acestei interpretări, respectiv persistența sa în timp, în cadrul practicii judiciare, așadar, existența unei practici judiciare care să releve un anumit grad de acceptare la nivelul instanțelor. De aceea, Curtea este abilitată să intervină atunci când este sesizată cu privire la existența unei practici unitare/neunitare de interpretare și aplicare a legii de natură a încălca exigențele Constituției, iar interpretările izolate nu pot face obiectul controlului de constituționalitate, ci al controlului judecătoresc, legislația în vigoare oferind alte remedii procesuale, ce au ca scop interpretarea unitară a normelor juridice. A accepta un punct de vedere contrar ar echivala cu încălcarea competenței instanțelor judecătorești, iar Curtea și-ar aroga competențe specifice acestora, transformându-se din instanță constituțională în una de control judiciar [a se vedea Decizia nr. 276 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 28 iulie 2016, paragrafele 20—21, sau Decizia nr. 2 din 18 ianuarie 2018, precitată, paragraful 19].

23. În același sens s-a mai pronunțat Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 557 din 18 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 3 ianuarie 2019, față de o motivare similară a excepției de neconstituționalitate.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 390 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Cătălin Dumitru în Dosarul nr. 8.204/301/2018 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a III-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 266

din 17 mai 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Maria Eleonora Centea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Constantin în Dosarul nr. 972/228/2017 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.672D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată, astfel, că solicitarea acordului inculpatului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității nu numai că nu încalcă principiile constituționale invocate, ci, mai mult, constituie o garanție a respectării prevederilor art. 42 din Legea fundamentală referitor la interzicerea muncii forțate. Consideră că amânarea aplicării pedepsei și suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu reprezintă drepturi absolute, ci modalități de individualizare a pedepsei, respectiv a executării acesteia, care devin incidente abia după analiza dispozițiilor legale și a probelor existente la dosar, astfel că nu se poate ajunge la concluzia că s-ar încălca prezumția de nevinovăție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 972/228/2017, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Aurel Constantin într-o cauză aflată în apel și având ca obiect trimiterea în judecată a inculpatului pentru participație improprie la săvârșirea unei infracțiuni de furt, cauză în care inculpatul a fost întrebat de prima instanță dacă își manifestă acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității în situația în care va fi găsit vinovat.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală încalcă principiile constituționale privind egalitatea în fața legii, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție, dreptul la apărare, interzicerea muncii forțate, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției. În acest sens arată că printre condițiile prevăzute de dispozițiile art. 83 și ale art. 91 din Codul penal pentru ca instanța să poată dispune amânarea aplicării pedepsei și, respectiv, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere se numără și acordul infractorului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității. Consideră că acest acord echivalează cu o recunoaștere totală sau parțială a faptelor penale pentru care inculpatul este judecat și, în acest mod, se încalcă prezumția de nevinovăție, deoarece instanța, înainte de a se pronunța asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului, îi cere acestuia să își dea acordul pentru prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității. De asemenea, susține că folosirea termenului „infractor” anterior soluționării definitive a dosarului penal constituie o încălcare a prezumției de nevinovăție. De altfel, prin prevederile art. 32 alin. (2) și ale art. 33 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul definește ca fiind părți în procesul penal — inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente, iar ca subiecți procesuali principali — suspectul și persoana vătămată. Totodată, arată că legiuitorul nu a prevăzut un prag biologic, raportat la vârsta suspectului/inculpatului, fiind cunoscut faptul că munca în folosul comunității nu poate fi prestată peste vârsta de 65 de ani.

6. **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Astfel, consideră că obținerea acordului inculpatului pentru prestarea unei munci neremunerate este necesară tocmai pentru a nu se aduce atingere prevederilor art. 42 din Constituție, care interzic supunerea oricărei persoane la muncă forțată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală, acestea din urmă fiind modificate prin prevederile art. 102 pct. 243 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 83 alin. (1) lit. c) din Codul penal: „(1) *Instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei, stabilind un termen de supraveghere, dacă sunt întrunite următoarele condiții: [...] c) infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității;*”;

— Art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal: „(1) *Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere dacă sunt întrunite următoarele condiții: [...] c) infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității;*”;

— Art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală: „(3) *În situațiile în care legea prevede posibilitatea ca inculpatul să fie obligat la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, acesta va fi întrebat dacă își manifestă acordul în acest sens, în cazul în care va fi găsit vinovat.*”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 42 referitor la interzicerea muncii forțate, ale art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 124 alin. (2) referitor la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare.

13. Astfel, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, după cum urmează: referitor la dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. c) din Codul penal — prin Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 997 din 11 decembrie 2019, și Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1194 din 16 decembrie 2021; cu privire la dispozițiile art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal — prin Decizia nr. 666 din 30 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 19 aprilie 2019, Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1130 din 24 noiembrie 2020, și Decizia nr. 209 din 25 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 16 iulie 2021; și referitor la dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală — prin Decizia nr. 505 din 30 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1071 din 12 noiembrie 2020.

14. Prin jurisprudența mai sus menționată, Curtea a reținut că amânarea aplicării pedepsei este o nouă modalitate de individualizare a pedepsei, ce poate fi pusă în practică de instanța de judecată atunci când scopul pedepsei poate fi atins și fără aplicarea imediată a unei pedepse, dar este necesară supravegherea conduitei infractorului pentru o perioadă determinată. Amânarea aplicării pedepsei se deosebește de suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, aceasta din urmă constituind un mijloc de individualizare judiciară a executării pedepsei, aplicat de instanță prin hotărârea de condamnare. Aplicarea instituțiilor de drept penal analizate este facultativă, fiind la latitudinea instanței să le dispună, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile stabilite de lege, ce privesc, în esență, gravitatea infracțiunii săvârșite, cuantumul pedepsei stabilite de instanță, conduita anterioară a infractorului, precum și acordul acestuia de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, acord manifestat în temeiul dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. c), respectiv ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal (Decizia nr. 666 din 30 octombrie 2018, paragraful 17, Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2019, paragraful 11, Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, paragraful 14, și Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, paragraful 13, precitate).

15. De asemenea, Curtea a constatat că instituția nou-introdusă a amânării aplicării pedepsei presupune prerogativa instanței de judecată ca, în anumite condiții, atunci când apreciază că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară, să stabilească pedeapsa, dar să dispună amânarea aplicării ei, fixând un termen de supraveghere de 2 ani. Chiar dacă toate condițiile cerute de lege sunt îndeplinite, utilizarea acestei instituții nu este obligatorie, ci facultativă, instanța de judecată fiind cea care apreciază dacă este sau nu oportună. Amânarea aplicării pedepsei nu reprezintă o modalitate de individualizare a executării pedepsei, așa cum este suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, pentru că în cazul amânării aplicării pedepsei nu există o pedeapsă aplicată. Atât instituția suspendării executării pedepsei sub supraveghere, cât și cea a amânării aplicării pedepsei au o aplicabilitate subsecventă momentului stabilirii unei pedepse, diferența esențială dintre cele două instituții juridice fiind dată de aplicarea sau neaplicarea respectivei pedepse. Astfel, dacă în situația amânării aplicării pedepsei instanța de judecată stabilește răspunderea penală și, respectiv, o pedeapsă proporțională, fără însă a o aplica, prevăzând un termen de supraveghere a conduitei persoanei față de care s-a dispus soluția analizată, în cazul suspendării sub supraveghere instanța stabilește și aplică pedeapsa, după care suspendă executarea acesteia pe o durată prevăzută de lege, la sfârșitul căreia pedeapsa se consideră executată dacă persoana condamnată nu a săvârșit o nouă infracțiune, iar suspendarea nu a fost revocată sau anulată. În schimb, amânarea aplicării pedepsei are ca efect — dacă persoana față de care s-a dispus îndeplinește cerințele prevăzute de lege — neaplicarea pedepsei, iar nu considerarea acesteia ca executată. Amânarea aplicării pedepsei nu trebuie confundată nici cu amânarea executării pedepsei, care este o instituție de drept procesual penal în baza căreia, pentru motivele prevăzute de lege, instanța poate amâna pentru intervale scurte de timp executarea pedepsei. Având în vedere că, în cazul amânării aplicării pedepsei, aceasta este numai stabilită, nu și aplicată, există o incompatibilitate juridică între soluția de condamnare și cea de amânare a aplicării pedepsei, așa cum rezultă și din prevederile art. 396 din Codul de procedură penală, unde sunt reglementate ca soluții procesuale distincte. Astfel, Curtea a constatat că

legiuitorului folosește în mod corect termenul „condamnat” atunci când reglementează măsurile de supraveghere și obligațiile care trebuie respectate pe durata suspendării executării pedepsei sub supraveghere și, respectiv, sintagmele „persoană față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei” și „persoană supravegheată” în ceea ce privește măsurile de supraveghere și obligațiile aferente termenului de supraveghere în materia amânării aplicării pedepsei, întrucât, în cazul în care aplică această din urmă instituție, instanța de judecată nu pronunță o hotărâre de condamnare (Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, precitată, paragrafele 14, 15 și 22).

16. Comparând cele două instituții de drept penal analizate în prezenta cauză, Curtea a mai observat că în materia suspendării executării pedepsei sub supraveghere legiuitorul a prevăzut, prin dispozițiile art. 93 alin. (3) din Codul penal — pentru toate cazurile în care instanța de judecată aplică prin hotărârea de condamnare acest mijloc de individualizare judiciară a executării pedepsei —, obligativitatea prestării de către condamnat a unei munci neremunerate în folosul comunității, pe parcursul termenului de supraveghere, pe o perioadă cuprinsă între 60 și 120 de zile, în condițiile stabilite de instanță, în afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă. În schimb, în cazul amânării aplicării pedepsei, prevederile art. 85 alin. (2) lit. b) din Codul penal lasă la latitudinea instanței de judecată să impună persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă cuprinsă între 30 și 60 de zile, în condițiile stabilite de instanță, în afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă (Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, precitată, paragraful 21). Așadar, instituirea, prin dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. c) din Codul penal, a condiției manifestării acordului infractorului în fața instanței de judecată cu privire la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității este determinată de reglementarea, prin prevederile art. 85 alin. (2) lit. b) din același cod, a posibilității ca instanța să impună persoanei cu privire la care dispune amânarea aplicării pedepsei obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă cuprinsă între 30 și 60 de zile, în condițiile stabilite de instanță — în afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă —, numărul zilnic de ore fiind stabilit prin legea de executare a pedepselor (Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, precitată, paragraful 17). În mod simetric, Curtea a reținut cu privire la dispunerea suspendării executării pedepsei sub supraveghere că o condiție specială este aceea a manifestării acordului infractorului în fața instanței de judecată de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, instituirea acestei condiții — prin dispozițiile art. 91 alin. (1) lit. c) — fiind determinată de existența obligației condamnatului ca pe durata termenului de supraveghere să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității în temeiul prevederilor art. 93 alin. (3) din Codul penal (Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, precitată, paragraful 16).

17. În acest context, Curtea a constatat că manifestarea de către infractor a acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității constituie o condiție esențială pentru executarea obligației reglementate prin dispozițiile art. 85 alin. (2) lit. b) din Codul penal, respectiv ale art. 93 alin. (3) din același cod, în acord cu prevederile art. 42 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit căreia munca forțată este interzisă. Dispozițiile art. 42 alin. (2) lit. b) din Constituție stabilesc că nu constituie muncă forțată munca unei persoane condamnate,

prestată în condiții normale, în perioada de detenție sau de libertate condiționată, acestea fiind singurele excepții cu relevanță în domeniul penal admise de legiuitorul constituant, dar care nu sunt incidente în situația amânării aplicării pedepsei și, respectiv, a suspendării executării pedepsei sub supraveghere (Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, paragraful 17, și Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, paragraful 18, precitate).

18. Sub acest aspect, sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, considerentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 7 februarie 2019, paragrafele 318—321, Decizia nr. 666 din 30 octombrie 2018, paragrafele 20—27, Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2019, paragrafele 14—16 și 18, și Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, paragrafele 17—23, precitate. Prin această jurisprudență, Curtea a reținut că, similar normelor constituționale menționate anterior, prevederile art. 4 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilesc că: „*Nimeni nu poate fi constrâns să execute o muncă forțată sau obligatorie*”, în timp ce dispozițiile paragrafului 3 lit. a) al articolului menționat statuează că: „*Nu se consideră «muncă forțată sau obligatorie» în sensul prezentului articol: a) orice muncă impusă în mod normal unei persoane supuse detenției în condițiile prevăzute de articolul 5 din prezenta Convenție sau pe durata libertății condiționate;*”. De asemenea, dispozițiile art. 8 paragraful 3 lit. a) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice prevăd că: „*Nimeni nu va putea fi constrâns să execute o muncă forțată sau obligatorie*”, art. 8 paragraful 3 lit. c) pct. (i) stabilind că: „*c) nu se consideră «muncă forțată sau obligatorie» în sensul prezentului paragraf: (i) orice muncă sau serviciu, neindicate în alineatul b), cerute în mod normal unui individ deținut în virtutea unei decizii legale a justiției sau eliberat condiționat în urma unei asemenea decizii;*”. De asemenea, „*munca forțată sau obligatorie*”, potrivit dispozițiilor art. 2 paragraful 1 din Convenția nr. 29/1930 privind munca forțată sau obligatorie, adoptată de Organizația Internațională a Muncii, înseamnă „*orice muncă sau serviciu pretins unui individ sub amenințarea unei pedepse oarecare și pentru care numitul individ nu s-a oferit de bună voie*”. Totodată, în temeiul prevederilor art. 2 paragraful 2 lit. c) din Convenția nr. 29/1930, „*termenul «muncă forțată sau obligatorie» nu va cuprinde, în sensul prezentei convenții: [...] c) orice muncă sau serviciu pretins unui individ ca urmare a unei condamnări pronunțate printr-o hotărâre judecătorească, cu condiția ca această muncă sau serviciu să fie executat sub supravegherea și controlul autorităților publice și ca numitul individ să nu fie cedat sau pus la dispoziția unor particulari, societăți sau unor persoane morale private;*”. În aceste condiții, prin jurisprudența mai sus citată, Curtea Constituțională a statuat că obligarea infractorului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, fără acordul acestuia, pe perioada de supraveghere, este contrară prevederilor art. 42 alin. (1) din Constituție, ale art. 4 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 8 paragraful 3 lit. a) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 2 paragraful 1 din Convenția nr. 29/1930 privind munca forțată sau obligatorie, atât timp cât munca prestată (în situația analizată a suspendării executării pedepsei sub supraveghere) nu se încadrează în cele două ipoteze reglementate expres prin dispozițiile art. 42 alin. (2) lit. b) din Constituție, ale art. 4 paragraful 3 lit. a) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 8 paragraful 3 lit. c)

pct. (i) din Pact și ale art. 2 paragraful 2 lit. c) din Convenția nr. 29/1930, respectiv munca unei persoane condamnate prestată în perioada de detenție sau de liberare condiționată.

19. De altfel, Curtea Constituțională a constatat că în numeroase state europene efectuarea de către infractor a unei munci neremunerate în folosul comunității, respectiv a unei munci de interes general — în situația suspendării executării pedepsei sub supraveghere, a suspendării condiționate a executării pedepsei, a suspendării procesului cu punerea sub probațiune, a substituirii/înlocuirii pedepsei amenzii sau închisorii ori ca pedeapsă principală sau complementară — poate fi dispusă de instanță numai cu consimțământul acestuia (Decizia nr. 666 din 30 octombrie 2018, paragrafele 28—30, Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2019, paragraful 19, Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, paragraful 24, și Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, paragraful 20, precitate).

20. Cu privire la acordul manifestat de infractor pentru a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, Curtea a mai reținut, în jurisprudența sa, că reflectă voința acestuia de a se reintegra în comunitate, în mijlocul și în folosul căreia va presta o muncă neremunerată, ceea ce constituie, în același timp, și scopul pedepsei (Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, paragraful 317, și Decizia nr. 651 din 17 octombrie 2019, paragraful 13, precitate). Curtea a observat că legiuitorul condiționează atât pronunțarea soluției amânării aplicării pedepsei, cât și dispunerea executării pedepsei sub supraveghere (în cazul unei soluții de condamnare la pedeapsa închisorii) de manifestarea — în fața instanței de judecată, înainte de închiderea dezbaterilor — a acordului infractorului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, astfel că între cele două instituții juridice analizate nu există nicio diferență cu privire la momentul procesual până la care se cere a fi exprimat acordul infractorului, în ambele cazuri acest moment fiind reprezentat de închiderea dezbaterilor. De asemenea, Curtea a statuat că munca în folosul comunității nu este o sancțiune, ci o activitate liber consimțită, menită să strângă relațiile pe care persoana le are cu comunitatea, să faciliteze resocializarea și reinsertia în grupul social din care provine. În același timp, desfășurarea unei activități utile din punct de vedere social, chiar dacă nu este remunerată, asigură persoanei încrederea în forțele proprii și grăbește evoluția pozitivă a personalității acesteia. Totodată, Curtea a constatat că solicitarea instanței de judecată adresată inculpatului cu privire la manifestarea acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității se face în condiții de eventualitate raportat la situația pronunțării unei soluții de amânare a aplicării pedepsei, dispozițiile de lege criticate nefiind de natură a încălca prezumția de nevinovăție. Având în vedere că inculpatul este, prin definiție, partea care suportă presiunea procesului penal sub forma amenințării unei posibile soluții de condamnare, condiționarea dispunerii soluției amânării aplicării pedepsei de manifestarea — în cursul judecății — a acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității nu aduce atingere principiului fundamental al prezumției de nevinovăție, consacrat de prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție. Mult mai important este faptul că, în măsura în care inculpatul nu își manifestă acordul de a presta o muncă în folosul comunității, instanța de judecată nu poate să aplice instituția analizată (Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, precitate, paragrafele 23 și 24).

21. Prin urmare, Curtea a apreciat că nu pot fi reținute susținerile cu privire la încălcarea, prin dispozițiile de lege criticate, a prezumției de nevinovăție, atât timp cât, astfel cum s-a arătat, dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1)

lit. c) din Codul penal sunt în acord cu prevederile art. 42 alin. (1) din Legea fundamentală, ale art. 4 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 8 paragraful 3 lit. a) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 2 paragraful 1 din Convenția nr. 29/1930 privind munca forțată sau obligatorie, iar obligarea infractorului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității prin hotărârea de amânare a aplicării pedepsei și obținerea ulterioară a acordului acestuia ar constitui o muncă forțată sau obligatorie, în dezacord cu normele constituționale și convenționale menționate (Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, paragraful 23, și Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, paragraful 25, precitate).

22. De asemenea, Curtea a reținut că reglementarea condițiilor amânării aplicării pedepsei și, respectiv, ale suspendării executării pedepsei sub supraveghere intră în atribuțiile organului legiuitor, Parlamentul, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, consacrat de prevederile art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Așa fiind, prin reglementarea condiției manifestării de către infractor a acordului de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, prevăzută de dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere. Condiționarea, prin normele penale criticate, a dispunerii de către instanță a amânării aplicării pedepsei, respectiv a suspendării executării pedepsei sub supraveghere reprezintă o opțiune de politică legislativă care este în acord cu prevederile art. 42 alin. (1) din Legea fundamentală și cu celelalte principii constituționale invocate (Decizia nr. 666 din 30 octombrie 2018, paragraful 36, Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, paragraful 25, și Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, paragraful 26, precitate).

23. Referindu-se la amânarea aplicării pedepsei, sublinierea Curții a fost în sensul că legiuitorul a conceput această nouă instituție juridică, ce răspunde principiului proporționalității și al justei individualizării a consecințelor stabilirii răspunderii penale, fără ca dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. c) din Codul penal să aducă vreo atingere prezumției de nevinovăție și dreptului la apărare, ca elemente esențiale ale dreptului la un proces echitabil, astfel cum sunt acestea consacrate de prevederile art. 21 alin. (3), ale art. 23 alin. (11) și ale art. 24 din Constituție (Decizia nr. 501 din 13 iulie 2021, precitate, paragraful 27), concluzie care este pe deplin aplicabilă și în materia suspendării executării pedepsei sub supraveghere referitor la dispozițiile art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal.

24. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea a reținut că prin condiționarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere de manifestarea acordului cu privire la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității nu se aduce atingere egalității în drepturi a cetățenilor, întrucât textul constituțional menționat vizează egalitatea între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, iar nu identitatea de tratament juridic cu privire la aplicarea unor măsuri, indiferent de natura lor. Or, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu reprezintă un drept fundamental al persoanei, ci este o măsură de individualizare a executării pedepsei (Decizia nr. 616 din 22 septembrie 2020, precitate, paragraful 26).

25. Cu privire la dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 505 din 30 iunie 2020, precitate, paragrafele 15—17, Curtea a reținut că textul de lege

criticat reprezintă norma procesual penală corespunzătoare prevederilor de drept penal substanțial mai sus analizate, ce reglementează condiția manifestării acordului inculpatului în privința efectuării unei munci neremunerate în folosul comunității. Dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală vizează audierea inculpatului, ca act procesual plasat, de regulă, la începutul cercetării judecătorești. Aceasta din urmă are ca obiect readministrarea probelor care au fost strânse în cursul urmăririi penale, ca cerință a principiului nemijlocirii ședinței de judecată, în scopul perceperii de către instanță a probelor în mod direct și nemijlocit, dar și administrarea oricăror noi probe necesare în vederea lămuririi cauzei sub toate aspectele. Atât administrarea probelor strânse în cursul urmăririi penale, cât și administrarea probelor noi se realizează prin mijloacele de probă legale, obținute prin procedeele probatorii corespunzătoare caracterului public, oral și contradictoriu al judecății. Când cauza se află în stare de judecată, instanța începe efectuarea cercetării judecătorești, procedând la audierea inculpatului, a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente, apoi la administrarea probelor încuviințate anterior, administrarea de probe din oficiu putând fi făcută oricând pe parcursul cercetării judecătorești. Spre deosebire de vechea reglementare, conform căreia începerea cercetării judecătorești era determinată de citirea actului de sesizare, potrivit Codului de procedură penală în vigoare, momentul începerii cercetării judecătorești este momentul administrării primei probe. Dacă instanța nu dispune altfel, cercetarea judecătorească începe cu audierea inculpatului, întrucât acesta este subiectul central al procesului penal. De atitudine inculpatului în fața instanței depind, în bună măsură, conținutul și desfășurarea cercetării judecătorești, motiv pentru care este util ca această atitudine să fie cunoscută de la bun început. Prioritatea ascultării inculpatului este determinată de necesitatea aflării adevărului de la inculpat, neinfluențat de declarațiile celorlalte părți sau de alte probe administrate de instanță. Audierea inculpatului la începutul cercetării judecătorești reprezintă regula, stabilită conform art. 378 din Codul de procedură penală. Însă, potrivit art. 376 alin. (6) din același cod, atunci când este necesar, instanța poate dispune schimbarea ordinii efectuării actelor de cercetare judecătorească.

26. În continuare, prin Decizia nr. 505 din 30 iunie 2020, precitată, paragrafele 18—20, Curtea a reținut că, în temeiul dispozițiilor art. 378 din Codul de procedură penală, audierea inculpatului începe cu o relatare liberă referitoare la învinuirea cuprinsă în actul de sesizare a instanței, prin care acesta spune tot ce știe cu privire la fapta pentru care a fost trimis în judecată, urmată de întrebări care îi pot fi adresate de către procuror, persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente, de către ceilalți inculpați sau de către avocații acestora, precum și de către avocatul inculpatului a cărui audiere se face. De asemenea, președintele sau ceilalți membri ai completului îi pot adresa întrebări inculpatului, dacă apreciază necesar pentru justa soluționare a cauzei. După toate aceste etape, în situațiile în care legea prevede posibilitatea ca inculpatul să fie obligat la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, acesta va fi întrebat dacă își manifestă acordul în acest sens, în cazul în care va fi găsit vinovat. Astfel cum s-a arătat mai sus, acest moment procesual este determinat de prevederile Codului penal referitoare la prestarea de către persoanele condamnate a unor munci în folosul comunității. Adresarea acestei întrebări de către instanță inculpatului a fost reglementată în vederea protejării acestuia

împotriva supunerii la muncă forțată fără ca prin obligarea inculpatului să răspundă la întrebarea anterior menționată să fie încălcată prezumția de nevinovăție. Curtea a constatat că o garanție a respectării acestei prezumții este caracterul strict ipotetic, prevăzut de legiuitor, al întrebării adresate de instanța de judecată inculpatului referitoare la acordul acestuia de a presta o muncă în folosul comunității, caracter ce rezultă din interpretarea gramaticală a textului criticat, mai exact din folosirea în cuprinsul acestuia a sintagmei „în cazul în care va fi găsit vinovat”. În mod concret, respectarea acestui caracter exclusiv ipotetic al întrebării analizate este obligația judecătorului, fiind o problemă de aplicare a dispozițiilor legale criticate, și nu una de constituționalitate. De altfel, judecătorul chemat să adreseze inculpatului întrebarea prevăzută de dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală poate nesocoti acest caracter doar cu riscul de a se antepunona, fapt ce atrage incompatibilitatea sa, conform prevederilor art. 64 alin. (6) din Codul de procedură penală, și care constituie un motiv de recuzare, potrivit dispozițiilor art. 67 din același cod.

27. Referitor la reglementarea momentului adresării întrebării prevăzute de dispozițiile art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală în cadrul procedurii de judecată, respectiv la sfârșitul procedurii de audiere a inculpatului, prin Decizia nr. 505 din 30 iunie 2020, precitată, paragrafele 21—23, Curtea a constatat că, în mod firesc, acest act procesual a fost astfel poziționat în contextul desfășurării cercetării judecătorești, întrucât audierea care are loc, de regulă, la începutul cercetării judecătorești constituie principalul moment în care inculpatul este ascultat de instanță. Conform prevederilor art. 378 alin. (6) din Codul de procedură penală, inculpatul poate fi reascultat ori de câte ori este necesar, fără a fi însă obligatorie reascultarea lui. Distinct de acestea, în temeiul dispozițiilor art. 389 din Codul de procedură penală, inculpatul mai este ascultat la sfârșitul cercetării judecătorești, atunci când i se dă ultimul cuvânt. Cu acest prilej însă, conform alin. (2) al art. 389 anterior menționat, inculpatului nu i se pot adresa întrebări. Având în vedere structura cercetării judecătorești în cadrul procedurii de judecată, Curtea a reținut că, indiferent de momentul plasării de către legiuitor a întrebării referitoare la acordul de a efectua o muncă în folosul comunității, respectiv la sfârșitul audierii inculpatului sau cu prilejul acordării ultimului cuvânt, această întrebare nu poate fi adresată decât pe parcursul cercetării judecătorești, anterior momentului deliberărilor și, prin urmare, anterior analizei și interpretării coroborate a probelor, în scopul stabilirii soluției. Or, în cursul cercetării judecătorești, prezumția de nevinovăție a inculpatului este pe deplin asigurată. Referitor la formarea convingerii judecătorului și la înlăturarea prezumției de nevinovăție, prin Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 26 februarie 2018, paragraful 18, Curtea a constatat că, din perspectiva stabilirii vinovăției pentru săvârșirea faptelor prevăzute de legea penală și, implicit, pentru răsturnarea prezumției de nevinovăție, procesul penal parcurge mai multe etape caracterizate prin diferite niveluri de probațiune, de la bănuiala rezonabilă la dovedirea vinovăției dincolo de orice îndoială rezonabilă, și că, pe tot acest parcurs, anterior ultimului moment procesual menționat, prezumția de nevinovăție subzistă, fiind aplicabile prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție (a se vedea, în același sens, și Decizia nr. 198 din 23 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 4 iulie 2017, paragraful 27). Totodată, Curtea a definit convingerea magistratului ca fiind acea stare a unei persoane răspunzătoare de aplicarea legii, bazată pe

buna-credință, care este împăcată cu propria conștiință morală ce a îndrumat-o în aflarea adevărului prin utilizarea tuturor mijloacelor legale, respectiv a probelor. De asemenea, Curtea a constatat că la baza hotărârilor pe care un judecător le pronunță stă o convingere ce are drept fundament o conștiință juridică formată numai după epuizarea duelului judiciar. De aceea, în măsura în care judecătorul nu poate ajunge la o concluzie fermă, legiitorul a consacrat instituția reluării cercetării judecătorești sau a dezbatelor, prevăzută de dispozițiile art. 395 din Codul de procedură penală. Pentru a ajunge însă la o anumită convingere, judecătorul va face o analiză logică, științifică și riguroasă a faptelor relevate, cu respectarea principiilor legale referitoare la loialitatea administrării probelor și a aprecierii lor ca un tot unitar. Pentru aceste motive, Curtea a reținut că procesul dovedirii acuzației în materie penală, dincolo de orice îndoială rezonabilă, este unul complex, ce presupune realizarea de către instanțele de judecată a unei atente și detaliate analize a probelor administrate în dosarul cauzei. S-a arătat, prin aceeași decizie, că acest proces este, prin urmare, unul cognitiv, specific psihologiei judiciare, ce presupune formarea unei convingeri intime a judecătorului referitoare la vinovăția inculpatului. Așa fiind, procesul cognitiv analizat se desfășoară după reguli psihologice proprii, ce presupun, în mod intrinsec, printre altele, o apreciere proprie, subiectivă a judecătorului cu privire la informațiile analizate, existente în cuprinsul dosarului.

28. Având în vedere aceste aspecte, tot prin Decizia nr. 505 din 30 iunie 2020, precitată, paragrafele 24 și 25, Curtea a reținut că adresarea întrebării referitoare la acordul inculpatului privind prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, în cadrul cercetării judecătorești, garantează protecția acestuia împotriva supunerii sale la muncă forțată, fără

31. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Aurel Constantin în Dosarul nr. 972/228/2017 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 mai 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

ca prin aceasta să îi fie încălcată prezumția de nevinovăție, astfel cum această prezumție este reglementată de prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție și ale art. 6 paragraful 2 din Convenție. Curtea a reținut, de asemenea, că doar ulterior momentului audierii inculpatului, prin întreaga cercetare efectuată, ca urmare a administrării probelor și a interpretării lor coroborate, instanța va aprecia cu privire la vinovăția acestuia, prezumția de nevinovăție subzistând, de altfel, pe tot parcursul procesului penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. Pentru aceleași motive, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu încalcă nici principiul accesului liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, consacrate de prevederile art. 21 alin. (1)—(3) și ale art. 24 din Constituție, pe tot parcursul procesului penal inculpatul beneficiind de toate garanțiile necesare protecției acestor drepturi fundamentale prevăzute de normele procesual penale în vigoare.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) lit. c) și ale art. 91 alin. (1) lit. c) din Codul penal, precum și ale art. 378 alin. (3) din Codul de procedură penală, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

30. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile de lege criticate, a prevederilor art. 53 alin. (2) din Legea fundamentală, Curtea constată că nu poate fi reținută, textul constituțional invocat fiind aplicabil numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, restrângere care nu s-a constatat însă în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către doamna Rela-Nicoleta Ștefănescu a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar
general al Ministerului Finanțelor**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Finanțelor prin Adresa nr. 391.325 din 11 august 2022, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/5.930 din 12 august 2022, și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 37.590/2022,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 1 septembrie 2022, doamna Rela-Nicoleta Ștefănescu, director al Departamentului juridic din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Finanțelor pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 24 august 2022.

Nr. 441.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind eliberarea, la cerere, a domnului Victor Opaschi din
funcția de secretar de stat la Secretariatul de Stat pentru Culte**

Având în vedere cererea domnului Victor Opaschi, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.107/24.08.2022,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 44/2013 privind organizarea și funcționarea Secretariatului de Stat pentru Culte, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Victor Opaschi se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Secretariatul de Stat pentru Culte.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 24 august 2022.

Nr. 442.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea atribuțiilor secretarului de stat al
Secretariatului de Stat pentru Culte**

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Florinel-Irinel Frunză, director în cadrul Secretariatului de Stat pentru Culte, exercită atribuțiile secretarului de stat al Secretariatului de Stat pentru Culte până la numirea conducătorului instituției publice, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 24 august 2022.

Nr. 443.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna
Vasilica-Valentina Robu a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
al Casei Naționale de Pensii Publice**

Având în vedere propunerea formulată de Ministerul Muncii și Solidarității Sociale prin Adresa nr. 3.105/MCB din 1 august 2022, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/22.646/MN din 2 august 2022, precum și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 35.531/2022,

în temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. d), art. 397, art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3) și al art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Vasilica-Valentina Robu, director general al Direcției generale asigurări sociale, pensii și alte drepturi prevăzute de legi speciale din cadrul Casei Naționale de Pensii Publice, exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Casei Naționale de Pensii Publice pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Marian Neacșu

București, 24 august 2022.

Nr. 444.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 3/2022 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea platformei online de schimbare a furnizorului de energie electrică și gaze naturale și pentru contractarea furnizării de energie electrică și gaze naturale

Având în vedere prevederile art. 7⁶, art. 45 alin. (11) și (12), art. 62 alin. (1) lit. h), h⁸), h¹⁰) și l), alin. (2), (3) și (5), art. 63² alin. (1), art. 102¹ alin. (10), art. 143 alin. (1) lit. g), precum și ale art. 145 alin. (4) lit. h) și i) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în considerarea proiectului „Dezvoltarea capacității instituționale a Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei pentru simplificarea procesului de schimbare a furnizorului de energie electrică și de gaze naturale”, cod SIPOCA/SMIS 705/129990,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c), art. 9 alin. (1) lit. h) și ale art. 10 alin. (1) lit. q) și ac) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 3/2022 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea platformei online de schimbare a furnizorului de energie electrică și gaze naturale și pentru contractarea furnizării de energie electrică și gaze naturale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 3 februarie 2022, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, intră în vigoare la data publicării și se aplică de la data de 10 octombrie 2022.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), prevederile art. 24, art. 25 lit. a)—c), g)—l), art. 26, art. 27 lit. a)—c), e), k)—n), precum și ale art. 28 din anexă se aplică de la data de 28 august 2022.”

2. Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) În perioada cuprinsă între data intrării în vigoare și data aplicării prezentului ordin operatorii economici din domeniul energiei electrice/gazelor naturale au obligația de a se conforma tuturor solicitărilor Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei în legătură cu realizarea și implementarea platformei online de schimbare a furnizorului de energie electrică și gaze naturale.

(2) Solicitățile privind schimbarea furnizorului de energie electrică și gaze naturale înregistrate până la data de 9 octombrie 2022 inclusiv se soluționează conform prevederilor Ordinului președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 234/2019 pentru aprobarea Procedurii privind schimbarea furnizorului de energie electrică/gaze naturale de către clientul final.”

3. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 234/2019 pentru aprobarea Procedurii privind schimbarea furnizorului de energie electrică/gaze naturale de către clientul final, publicat în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 13 ianuarie 2020, se abrogă la data de 10 octombrie 2022.”

4. Anexa se modifică și se completează după cum urmează:

a) La articolul 25, după litera k) se introduce o nouă literă, litera l), cu următorul cuprins:

„l) să transmită operatorului POSF modelul contractului de acces al terților la conductele de alimentare din amonte, după caz.”

b) La articolul 34 alineatul (4) litera b), punctul (i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(i) dacă CF a optat pentru încheierea acestuia direct cu OR:

1. în situația în care CF are cont de utilizator al POSF, contractul se transmite la OR; CF și apoi OR semnează contractul în POSF în termen de 24 de ore; convenția tripartită/multipartită se generează de către POSF și se transmite CF, furnizor/furnizori și OR în interiorul aceluiași termen de 24 de ore; convenția tripartită/multipartită și contractul semnat de părți pot fi descărcate din POSF de către CF/OR/furnizor/furnizori;

2. în situația în care CF nu are cont de utilizator al POSF, contractul se semnează de către CF cu OR în afara POSF; OR încarcă în POSF contractul în termen de 24 de ore de la semnarea de către ambele părți; convenția tripartită/multipartită se generează de către POSF și se transmite CF, furnizor/furnizori și OR în interiorul aceluiași termen de 24 de ore; convenția tripartită/multipartită și contractul semnat de părți pot fi descărcate din POSF de CF/OR/furnizor/furnizori.”

Art. II. — Operatorii economici din domeniul energiei electrice/gazelor naturale și clienții finali de energie electrică/gaze naturale duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dumitru Chiriță

București, 24 august 2022.
Nr. 109.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

DECIZIE**pentru aprobarea modalității de alocare transfrontalieră
a costurilor aferente proiectului de interes comun
nr. 6.20.7 — „Depozit de înmagazinare subterană Bilciurești”,
parte a grupului de proiecte 6.20 — Creșterea capacității
de stocare în Europa de Sud-Est, inițiat
de S.N.G.N. ROMGAZ — S.A. — Filiala de Înmagazinare
Gaze Naturale DEPOGAZ Ploiești — S.R.L.**

Având în vedere dispozițiile art. 12 alin. (4) din Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directe pentru infrastructurile energetice transeuropene, de abrogare a Deciziei nr. 1.364/2006/CE și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 5 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă modalitatea de alocare transfrontalieră a costurilor aferente proiectului de interes comun nr. 6.20.7 — „Depozit de înmagazinare subterană Bilciurești” din lista Uniunii Europene, solicitată conform prevederilor Regulamentului (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directe pentru infrastructurile energetice transeuropene, de abrogare a Deciziei nr. 1.364/2006/CE și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009, prin cererea înregistrată la Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei cu nr. 104.406 din 17.06.2022 de către inițiatorul de proiect S.N.G.N. ROMGAZ — S.A. — Filiala de Înmagazinare Gaze Naturale DEPOGAZ Ploiești — S.R.L., astfel: S.N.G.N. ROMGAZ — S.A. — Filiala de Înmagazinare Gaze Naturale DEPOGAZ Ploiești — S.R.L. suportă costurile aferente realizării proiectului de interes comun nr. 6.20.7 din lista proiectelor de interes comun a Uniunii Europene aprobată prin Regulamentul delegat (UE) 2022/564 al Comisiei din 19 noiembrie 2021 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește lista proiectelor de interes comun a Uniunii.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dumitru Chiriță

București, 24 august 2022.
Nr. 1.466.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.380	380	138
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2022 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

